

VEDLE PEKLA PRACUJEME NA NOVÉM PROSTORU

Rozhovor s Michalem Wostrým, technikem ve Volyni od roku 2008

Když jsme spolu domlouvali rozhovor, zmínil ses, že je to tady pro tebe takové tvoje dítě.

Trávím tady většinu svého času a nenechám nikoho, aby tomu domečku nějak ubližoval. Což se stává. Hřebíčky zatlučené do zdi, rozbité melouny o podlahu. Také jezdím s divadlem a v životě by mě nenapadlo ničit barák. Je to můj domeček.

Co víš o historii „tvého“ domečku?

V rámci toho, že se do Volyně přivedla železnice a v roce 1892 se začalo stavět vlakové nádraží, rozhodlo představenstvo pivovaru, že by bylo výhodné u nádraží postavit hospodu, kde by mohli prodávat svoje pivo. Nejdříve šlo o prostor dnešní restaurace se štítem nad vchodem. Na začátku se jednalo o přízemní budovu. Tam, kde se dnes odehrávají rozbory, byl původně sál, kde se hrálo. V roce 1900 zjistili, že prostor nestačí a přistavili velký sál v téměř stejné podobě jako dnes. O devět let později zjistili, že podium nestačí a zvětšili je.

Podium patřilo taky pivovaru?

Ne, patřilo volyňským divadelníkům. Pivovaru patřila budova. Vždy se museli domluvit a navzájem si prostory půjčovat. V muzeu je dochovaná jedna smlouva na divadelní představení, ve které hospodský domluvil s divadelníky půjčení sálu pod podmínkou, že divadelníci během toho představení udělají tři třicetiminutové přestávky. Potřeboval prodat nějaké pivo. Muselo se mu to přece vyplatit.

Stavba podia ale nebyla jediná změna.

Později v roce 1920 vznikl přístavek, vlevo od jeviště. Společně se stavil i balkon a vznikla první kabina, ze které i promítali na 16 mm promítačce. Fungovalo to současně jako kinosál.

A co druhá polovina 20. století?

Začátkem sedmdesátých let vybudovali šatnu. Poslední výrazná rekonstrukce vnitřku proběhla v roce 1981. Kamna, která byla v každém koutě, se vyměnili za současné horkovzdušné topení. Doplnila se na tu dobu moderní

technologie světel. Vstupní chodbu a šatnu, kde je recepce, dostavili až v roce 2000.

Zahrada patřila k pozemku vždycky?

Ano. Dole na chodbě jsou dobové fotky, na které se můžete podívat. Další jsou pak uloženy v muzeu. Nejednalo se o zahradu, ale o jabloňový sad. Divadelníci z dob První republiky se tam pravidelně fotili v kostýmech.

Využívala se někdy na pořádání venkovních akcí?

Co vím, tak kaštany (dnes tam stojí už jen tři) tvořily původně takový obdélník a mezi nimi byl betonový parket. V létě se přes ně věšela světýlka a žárovky. A večer se tam konaly letní tancovačky.

A co ten malý zděný domeček na zahradě?

Tam končila kuželková dráha a domeček sloužil jako skladiště pro kuželky. Letní scénu, jejíž pozůstatky vidíme dodnes, postavili v roce 1981, 1982. Fungovalo to jako letní kino i letní scéna na koncerty do roku 2001. Výhledově bychom to chtěli celé zarovnat a vytvořit tak velkou louku. Ale to je běh na dlouhou trať.

DS Kroměříž / režie: Ladislav Kolář
I. Levin: Veroničin pokoj

ROZPLAKALI JSME I SESTRU Z PSYCHIATRIE

Rozhovor s hercem a vedoucím souboru Jiřím Kašíkem

Jak se k vám dostal Veroničin pokoj? I na profesionálních jevištích je to horká novinka.

Čirou náhodou, protože režisér, který pro nás dělá, Lára Kolář, je z Brna a objevil hru v brněnské Redutě. My jsme zrovna byli ve fázi, kdy jsme hledali nějakou hru, Lára nám zavolal, ať se přijedeme podívat. Holky tam jely, já ne, protože se nikdy nedívám v jiných divadlech předem na věci, na kterých děláme. Holky přijely s tím, že jim z toho bylo tak blbě, že to musíme udělat.

Čím vás tedy text oslovil?

Výjimečností autora. Je málo autorů, kteří dokážou takhle zamotat hlavu. Já jsem po třetím čtení nevěděl, jak to vlastně je. Utečou vám dvě tři věty - což se divákovi snadno stane, taky si potřebuje chvílku odfrknout, podívá se jinam - a máte problém se v tom potom najít, zorientovat. Takže se nám stává, že se diváci po představení přijdou zeptat: „Je to opravdu tak, že oni jsou sourození? A kdo je ten Conrad?“ I když je to úskalí, tak je to zároveň velmi výjimečný text a tím nás oslovil.

Jak vaše publikum inscenaci přijímá?

Jsme překvapeni. Mysleli jsme, že to bude titul na přehlídku a pár repríz pro fajnšmerky po republice. Ale doma

jsme to měli šestkrát vyprodané a už prodáváme sedmou reprízu, a to hrajeme každých čtrnáct dnů. Mimo chodem, naposledy jsem šel přes publikum do šatny a viděl jednu divačku, jak usedavě pláče. Zajímal jsem se, co se děje, a její doprovod mi říkal, že si toho nemám všimnout, že to jsou zdravotní sestry z psychiatrie a jednu z nich postava Ženy dostala.

Dnes jste byli v situaci, kdy většina diváků viděla Veroničin pokoj v podání jiného souboru...

To považuju za absolutní nevýhodu, protože když lidé nevědí, o co se v příběhu jedná, tak je to napínavější a i my jako herci pak víc cítíme z publika, jak si napětím kouše nehty.

Včerejší protagonisté dnes na vašem představení seděli v první řadě a sledovali vás. Byli jste se také podívat na kolegy?

Ano, všichni jsme na tom byli a taky seděli v první řadě. Navzájem jsme se divácky podpořili. Oni mají výklad hry trochu jiný. Náš režisér cítil přece jen víc, že její bratr toho má už dost a na konci ji znovu v pokoji zamkne. Hotovo. Kolegové to uzavřeli spíše tím, že ústřední dvojici výsledek přece jen společně uspokojil, my se víc

soustředíme na to, jak sestra manipuluje bratrem, který na konci důrazně řekne: „A dost!“.

Jak tento thriller vlastně zapadá do dramaturgie vašeho souboru?

Úplný úkrok stranou to pro nás není. Někakou dobu jsme se sice profilovali jako komediální a hudební divadlo, jenomže jsem se za poslední roky hodně přiblížil fungování skoro až na poloprofesionální bázi. Máme asi sedm titulů souběžně na repertoáru, který zahrnuje vše od komedie, přes muzikál, drama až k thrilleru. Snažíme se dělat celou plejádu žánrů.

Sedm titulů? Jak se dá zvládnout takový provoz?

Je organizačně velmi těžké zvládnout inscenaci s deset, dvanácti herci. Už osm je problém. Proto se snažíme mít dvě až tři premiéry za rok, zrovna jednu máme před sebou, ale v méně lidech. Pak to celkem jde. Už jsme si nějak etablovali i diváckou veřejnost, takže na nás ročně chodí až 2 500 diváků, nabízíme předplatné, které je na sezónu vyprodané. Dokonce někteří diváci už vypustili i profesionální divadla, která k nám zajíždějí, a jsou našimi věrnými návštěvníky.

Martin Rumler

DVOJÍ ŽIVOT VERONIKY A IRY LEVINA

Pozoruhodnost letošního ročníku Divadelního pikniku (a o letošním ročníku národní přehlídky činoherního a hudebního divadla to platí jakbysmet!) nespočívá pouze v prostém faktu, že na něm trojici dramatických textů můžeme zhlédnout vždy ve dvou rozdílných interpretacích, ale také v tom, že máme v rámci festivalových diskusí o těchto dvojicích inscenací diskutovat a přemýšlet. Jeden text, dvě inscenace, tisíc otázek a miliarda odpovědí. Jak je to tedy vlastně s Veroničíným pokojem, Irou Levinem a kroměřížskou inscenací? A co s tím má společného to, co jsme viděli o den dříve v představení souboru z Kadaně?

Vše začíná u Iry Levina, amerického spisovatele a dramatika, jenž je - jak je dobré si připomenout - současníkem Edwarda Albeeho, jednoho z generace slavných amerických dramatiků a autora proslulé hry (ve které se také hrají podivné rodinné hry) Kdo se bojí Virginie Woolfové?.

A vše obratem dál pokračuje tím, že Levinova více než čtyřicet (!!!) let stará hra se konečně dočkala českého překladu a šáhla po ní hned dvě amatérská divadla (nemluvte o Mahenově činohře brněnského divadla národního).

Proč si jí ale od poloviny sedmdesátých let minulého století nikdo nevšiml? To není řečnická otázka. Odpověď se totiž přímo nabízí: hra je to totiž sice krásná, ale neskutečně složitá a náročná. Pro amatéry stejně jako pro profesionální divadla.

Když v diskusi nad kadaňskou inscenací padla poznámka o tom, že Levinova hra je napsána v řádu moderní školy amerického "metodického" herectví (a jen pro pořádek dodejme, že tato "metoda" přirozeně odkazuje na zaoceánskou variantu Stanislavského metody psychologického herectví), pak by se mohlo zdát, že se kroměřížská inscenace vydala správným směrem, když v ní režisér nechal interprety ukazovat emoce (postav) a scénografické řešení šlo cestou realistické dekorace a dobových kusů nábytku - byť v divadelně přiznané čtvercové aréně obklopené diváky ze všech čtyř stran.

A přesto Ira Levin nad inscenátory vítězí, zatímco jeho hra (tak trochu) svůj inscenační souboj prohrává. Pokud se totiž ve hře, která je postavena na propracované struktuře vyprávění, kdy je divák neustále znejistován a kde základním stavebním kamenem dramaturgické kompozice je až chirurgicky přesné odhalování drobných náznaků v průběhu jednotlivých situací (odehrávajících se navíc v takřka dokonalé jednotě místa a času), už od samého počátku začnou objevovat vnějškově rozehrávané psychologické motivace postav, které mají (minimálně v celé úvodní pasáži) diváka záměrně zavádět na (logické) scesti, pak je zjevné, že inscenátoři zásadně podcenili další kruciólní dramatický prostředek, jímž Levin svůj text pro divadlo organizuje. Tímto dramaturgickým klíčem je hra - a to nejen ta s divákem, ale také ta mezi postavami. Hra s různými časovými rovinami, hra s identitou postav, hra s emocemi postav i diváků.

Veroničín pokoj Iry Leviny je dobrá hra. A také těžká. Dokonce tak, že zdanlivě správný inscenační přístup k ní, může ve výsledku na diváka působit o poznání méně účinně než možná přehnaně vykonstruované, ale přesto poctivé čtení a pochopení mechanismu jejího vyprávění.

Divadelní přehlídky nejsou zápasem o to, čí inscenace je lepší, ale skutečnost, že můžeme takřka v reálném čase srovnávat dvě inscenace téže předlohy, se mi zdá být více než podnětnou!

Zanechalo to ve mně mnohé po-city. Včera jsem navíc viděla jinou verzi téhož. Prostorově to bylo řešeno velmi zajímavě, nicméně mi tam chyběly výrazy v obličejích, jakmile se ke mně otočili herci zády. Mimika tu hraje velkou roli, proto jsem dnes byla trochu ochuzená. Jakmile se navíc herci vydali ke dveřím, které byly mimo arénu, tak jsme taky byli o něco ochuzeni. Ale jinak herecké výkony vynikající. Kdybych to viděla dnes poprvé a ne až po včerejším představení, tak by zážitek byl asi ještě silnější z toho dopředu nepoznaného, byla bych překvapenější. Na druhou stranu už jsem zde od začátku mohla sledovat různé narážky, které jsem včera úplně nepostřehla a nepobrala.

Eliška, Malenice

Pro mě to bylo divadlo. Aréna je pro nás netypický prostor, vše je vidět na pětníku, včetně reakcí diváků. A ti lidi hráli úžasně. Navíc kroměřížský soubor mám moc rád.

Roman, Prachatice

Nesiem si príjemný zážitok. Človek vie porovnať, keďže tu včera bola iná inscenácia rovnakej hry. Je veľmi zaujímavé, akým spôsobom sa zmení naše vnímanie, keď zmeníte scénu. Aj keď už som vedela, ako to skončí, vtiahlo ma to.

Saša, Brno

O něco více se mi líbila včerejší inscenace, přece jen na mě byly herecké výkony v tomto představení až příliš přepjaté a expresivní. Ale pořád to patří k tomu lepšímu, co jsem zde letos zatím viděl.

Martin, Praha

Petr Christov

Soubor Jiráskova divadla Hronov / režie: Miroslav Houštek

A. Jirásek: Vojnarka

NA JIRÁSKA JSME PYŠNÍ A NEPOHRDÁME JÍM

Rozhovor s představitelkou Vojnarky Lucií Peterkovou

Chápu spojení Hronov - Jirásek, ale proč právě Vojnarka a proč v této chvíli?

To se nabízí, kdo zná dějpravu, tak ví, že je Jiráskovo výročí. A protože naším doyenem je pan inženýr Houštek, který má také letos jubileum, a i když má za sebou mnoho jiráskovských režii, tak si, pokud mě paměť neklame, na Vojnarku režijně dosud nesáhl. Sám říkal, že je to hra nosná, tak jsme si říkali, že se nemáme za co stydět, že na dnešní ochotnické a amatérské scéně je inovací už tak spousta a my jsme se vždy hrdě věnovali klasickému divadlu. Navíc, když jsme zjistili, že Vojnarka je opravdu sdělná s poměrně drobnými úpravami, tak bylo rozhodnuto.

Co tedy Vojnarka sděluje?

Doufám, že to bylo poznat. Maličko jsme se oprostili od dobových reálií devatenáctého století a trochu jsme "zanedbali" vztah matky a syna ve smyslu vztahu Vojnarky a Jeníčka, který se v textu samozřejmě objevuje, hraje a dokonce i mluví. Hrajeme o vztazích rodinných, milostných, to znamená, že švagra má každý, kdo je ženatý či vdána, a stará láska se může nečekaně zjevit. V tomhle to měl Jirásek mistrně okoukáno. Více

to pro nás bylo o tom, že jsou i dnes lidé stejní, ačkoli se nejmenují Vojnar nebo Antonín.

I v dobových kulisách se dá hrát moderní drama?

Ano. Navíc my máme zkušenosti s Jiráskem a žasli jsme, jak se tady nemusí Mistrovi moc upírat. Možná, protože je to jeho první drama, je velice úsporný, později se daleko více rozmáchl. A to téma nás nese.

Čím je pro vás osobně Vojnarka atraktivní?

Je to ženská. Je to ženská, která pochycuje, která ví, co se má a nemá, ale nechce přece jenom svůj život prožít podle toho, co si myslí ti okolo. Tím, že už něco zažila, jednou poslechla a nebylo to nic valného, tak touží, je živočišná, stejně jako ženy dnes. Narodil od dnešních žen je přece jen ještě trochu bohobojná. Tak to pro mě bylo hodně rajcovní.

Jak se žije divadelníkovi s „cejchem“ Jiráskova rodiště? Diváci se určitě dopředu ptají, zda další inscenace bude muzeum, velká pocta...

Vždy čekáme, jestli to bude, či nebude muzeum. Nechceme, aby se řeklo nebo aby divák odcházel s

pocitem, jéé, ti jeho domácí mu teda dali. Myslím, že mluvím i za kolegy ze souboru, že tím nepohrdáme. Všichni jsme Jiráska četli, protože jsem museli ještě víc, než ti, kteří jsou z jiného kraje. A tak se snažíme, aby bylo jasné, že jsme pyšní, že pro nás Jiráskův domek není jen návštěva turistické atrakce, ale že víme, že si tam Jirásek s řezníkem odnaproti povídal a také jaký Jirásek byl. Třeba víme víc, co se o něm dodnes u nás povídá. Chodíme do jeho divadla, díváme se na balkony, kde jsou napsané všechny jeho hry a víme, že nad námi je portál U nás. Tento patriotický přístup k tomu máme. To neznamená, že bychom se vyhýbali i jiným hrám, ale zrovna s tímto režisérem je to ta veliká láska k tomu, co tu bylo a co pořád není překonané.

Co tedy jiného než Jiráska tedy od vás můžeme vidět?

Teď jsou v repertoáru tři věci. Krásná pohádka, pak Čechovovy Tři sestry pod režijním vedením Miroslava Lelka a třetí je tedy Vojnarka. Co bude dál ještě nevíme a pokud víme, tak zatím neprozradíme.

Martin Rumler

SMUTNÁ INSCENACE VOJNARKY S NEŠŤASTNÝM KONCEM!

Divadelní soubor Jiráskova divadla z Hronova inscenací hry Aloise Jiráska „Vojnarka“ uzavřel první soutěžní část národní přehlídky činoherního a hudebního divadla Divadelní Piknik Volyně 2016.

Ať byla dramaturgická volba tohoto titulu motivována jakkoliv, nelze inscenátorům i hereckému souboru upřít maximální snahu o její pravdivé vykreslení. Cílem jistě bylo maximálně zasáhnout diváka a učinit hlavní témata Jiráskovy „Vojnarky“ stále aktuálními a platnými.

Přesto, že úprava hronovského souboru vychází z podobné matrice jako inscenace souboru českobudějovického, cítíme zde jisté zásadní rozdíly. Jednak v rozsahu – hronovská úprava je ještě radikálnější v práci s motivy, které nemilosrdně „posílá“ do škrtnu, a jednak ve způsobu inscenování textu včetně způsobu herecké práce. Razantnější úprava by předloze mohla i prospět za předpokladu, že by došlo k jasnějšímu výkladu situací a jejich vlastnímu „fyzickému“ jevištnímu budování v rámci dramatické situace. Potenciál dramatické situace není pouze v textovém rozsahu či počtu vyslovených motivů, což si hronovský soubor v čele s režisérem Miroslavem Houšťkem uvědomil, ale v jejich důsledném řazení a zpodobování na jevišti.

Hronovská inscenace se snaží především přes hereckou složku inscenace diváka zaujmout, dojmout, pobavit a na závěr i apelovat. V takto ořezané úpravě textu zbavené řady vedlejších motivů a motivací je to pro hronovský herecký soubor nad jeho síly. Herci „jdou“ na své postavy buď ryším prožitkem, nebo přemrštěnou vnější charakterizací. V obojím případě naplno a na 100 %. Nelze ani v nejmenším podezírat hronovské, že by nevěděli, co chtějí herecky vyjádřit. Bohužel se jim to především absencí kultivované herecké techniky nedaří.

Výjimkou jsou pro mne dva až tři herecké výkony. Prvním je výkon Lucie Peterkové v roli Vojnarky. Kultivovaný a psychologicky důsledně budovaný herecký projev snese nejvyšší parametry hodnocení s jasnými znaky psychologicko-realistického herectví. Skrze něj dosahuje kýžené pravdivosti, autenticity, ale i svébytnosti, kterou by hronovská úprava jako celek snesla a hlavně potřebovala. Její přesně zahrané stigma vdovy – svobodné matky s dítětem - je dobrým spouštěčem reinkarnace jejich vztahu s Antonínem. Druhým je výkon Pavla Zuzeka v roli švagra Vojnara a třetím je svěží výkon Vladky Rouskové v roli děvečky Bětky. A dále například i výstup Dana Zobala v roli pohůnka Martina v situaci, kdy přinese Antonínovi peníze od žida, nepostrádá onu tak potřebnou přirozenost. Ta nechybí ani Ivaně Richterové v roli Hospodské, kde je ovšem svým velmi autentickým, osobnostním a až „brechtovským“ herectvím zcela mimo herecký styl inscenace. Což ovšem není chyba její jako herečky.

Inscenaci by celkově prospělo oprostít se od „malebnosti“ scény a soustředit se na „praktičnost“ rekvizit. Popisnost scénografie není příliš vhodným pozadím pro značnou popisnost hereckou a situační. Dramatičnost příběhu i situací se pak pro diváka objevuje v jakémsi mlhavém oblouku až po skončení děje jako celku. Tam navíc obraz Antonínovi sebevraždy, který je poměrně zručně dramaticky vybudován, končí nešťastnou hereckou akcí s pistolí a zásahem někam pod paži. Nevěrohodnost jednání v samém závěru je bohužel jen dalším prohřeškem proti logice a pravděpodobnosti, která je jedním ze základních znaků realistického divadla.

Nikdo nemůže souboru vytýkat volbu titulu, ale zároveň za ni musí soubor převzít plnou odpovědnost a rizika s tím spojená. V programu k inscenaci cituje režisér amerického divadelního kritika Waltera Kerra, autora slavné a humorné „příručky“: „Jak nepsat hru“. Myslím, že Alois Jirásek se ve své dramatické prvotině optikou Waltera Kerra párkrát prohřešil. Souboru se však i přes zdařilou úpravu textu nepodařilo některé „dramatické“ prohřešky eliminovat. A je to vůbec možné? Uvidíme! Snad některá další inscenace „Vojnarky“ nám na to dokáže odpovědět.

-5- Jaromír Hruška

Teď napodruhé jsem si uvědomila, i když jsem tomu nevěřila, jak obě působí minimálně v jedné věci současně. Protože mi před představením vyprávěla kamarádka o známé z Volar, která má manžela alkoholika. A já si na to při představení intenzivně vzpomněla. V porovnání s první inscenací mi takhle přišla statictější, ale zase závěr měla silnější.

Helena, Praha

Až jsem se rozplakala. Viděla jsem to jako mladá holka, teď to byl návrat do mládí. Bylo to moc pěkné.

Jiřina, Švejcárova Lhota

Přišlo mi to jako konzervovaně divadlo před desítkami let. Neslané, nemastné, nezaujalo mě to ničím. měla jsem problém to dokoukat.

Pavčina, Kadaň

Docela mě zarazil ten padesátiletý Antonín, myslela bych si, že to má být tak třicátník. Ale zase představitelka Vojnarky byla úžasná. Její roli jsem jí od začátku do konce věřila. Zaujala mě.

Eva, Strakonice

Na mě to bylo možná až příliš postaru dělané, určitě se to dá na scéně dělat současněji, protože ten text sám současný je. Takhle to bylo takové tradiční, což v dnešní rychlejší době působí zvláště. Druhá Vojnarka měla alespoň modernější jazyk. A taky mě zaujal výkon Vojnarky.

Petr, Strakonice

...dokončení ze strany 1

Jaké jsou plány do budoucna?

Aktuálně pracujeme na novém prostoru. Dole vedle Pekla máme ještě dvě místnosti, ve kterých bychom chtěli vytvořit klubový prostor. Nebylo by to špatné na rozbory, semináře. Mimo festival by to mělo fungovat jako malá hudební scéna. Bude přístupná přes bar Peklo anebo z louky, kde byl letošní Burke Cup. Rádi bychom to stihli do konce léta.

Které období bylo pro tuhle budovu nejlepší z hlediska její podoby, údržby.

Asi třicátá léta minulého století. Už vypadala téměř stejně, ale byla relativně nová a krásně zachovalá. Tak bych si přál, aby to vypadalo. To, jak je vymalovaný sál, je replika původní malby z roku 1930. Snažíme se alespoň tu podobu udržovat v duchu tak, jak ji postavili.

Helena Plicková

RESTAURACE A SÁL NA NOVÉ

Stavitel: Karel Náhlík

První název hostince: U nádraží

Rok začátku stavby: 1893

První zábava: 26. července 1893, pořadatel Družstvo pěvecké ve Volyni

Cena stavby: 28 819 zlatých 38 krejcarů (Při přepočtu na dnešní ceny stříbra by hodnota 1 zlatého byla cca 120 Kč - zdroj Wikipedia)

Cena světelné techniky instalované v roce 1920: 8.500 Kč

První hostinský: Karel Tlapa

První divadelní spolek: Bozděch

PROGRAM

Čtvrtek 12. května 2016

19.30 (NN) Divadlo POINT
Prostějov / režie: Aleš Procházka
P. Cauvin, A. Procházka: **E=mc²,
lásko moje**

22.00 (MS) Diskuse (E=mc², lásko moje)

Pátek 13. května 2016

9.00 (NN) DS Vojan Desná – Mladá
haluz / režie: Vladka Kodoušková
R. Howdon: **Úžasná svatba**

12.30 (MS) Diskuse (Úžasná svatba)

14.00 **Odpoledne s panem Tichým** -
překvapení pro účastníky přehlídky

17.00 (NN) DS Zmatkaři Dobronín /
režie: Ladislav Valeš
S. Stephenson: **Vzpomínky na vodě**

19.30 a 21.30 (PT) Divadelní studio
D3 Karlovy Vary / režie: Petra Ko-
hutová
T. Vůjtek: **Smíření**

20.00 (MS) Diskuse (Vzpomínky na
vodě)

23.30 (MS) Diskuse (Smíření)

NEZAPOMEŇTE!

Zpravodaje si můžete stáhnout na
www.divadelnikipiknik.cz,
Aktuality a fotky najdete také
na facebookové stránce
facebook.com/divadelnikipiknik